

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demés llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas	En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 3 »	» » un any, 4'00 »
Extranger: semestre, 3 pesetas	

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

UN NADAL ESPERAT

Aquests galls son los que ab l'ajuda de Deu, ens menjarém l'any que ve.

Nostres aymats lectors quedan convidats á la taula nacional.

Que no'n falti un.

Y que vingan ab las dents esmoladas.

¡Felissas!

AS campanas, las iluminaciones de carácter oficial y la *Gaceta*, anunciaren días passats que la pau en Filipinas era un fet.... á 15 días vista.

Es dir, será una realitat el día en que 'ls jefes de la insurrecció tágala s' haigin entregat al general Primo de Rivera.

Y aquí sí que s' ens ocorreix preguntar: ¿Per qué no s' ha esperat lo día 27, día ficat pels gejes iusurrectes pera entregar las armas y regoneixer la superioritat de las nostras?

Dos mesos fa que 'l gobernador general del archipiélach ve parlantnos de la presentació dels cabecillas y durant aquest temps s' ha pogut madurar lo plan; y al veure que 'ls insurrectes eran tractats ab tanta deferencia y benignitat, ¡Deu sab las agallas y exigencias que s' haurán permés aquets eternos enemichs de la patria!

S' afirma que la guerra de Filipinas haurá terminat en las condicions mes satisfactorias pera 'l honor d' Espanya y del ejército, y que no podía aspirarse á cap altre resultat que 'l de una especie de pacto ó de convenio.

Vinga aquest pacto, vinga aquest convenio pera acabar la guerra d' aquell país, si no ha ser en mengua y deshonor de la mare patria, que prou mengua y prou deshonor son per ella lo veures supeditada á la vergonya política d' una colla de pesseteros.

El *Correo Español* de Madrid, exposa 'l modo y forma ab que contestarían al mensatge de MacKinley, si fossin poder los carlistas:

«Donar los passaports al ministre yankee en Madrid; enviar á Cuba tots los barcos de guerra útils; relevar al general Blanco y enviar de nou al general Weyler ab encàrrech d' organizar forsas de desembarch pera la Florida; expulsar inmediatamente del territori cubá, á tots els súbdits nort-americanos; Don Carlos renunciaría á la llista civil pera destinarla als gastos de la guerra.»

«Además, en cas necessari, el primer soldat que aniria á la guerra sería don Carlos, el según don Jaume y el tercer don Alfons, porque en los momentos supremos en que perillan l' honra y la dignitat de la patria, es precis posar en la balansa de la fortuna la corona, el cetro y la espasa pera posar á salvo l' honor de la bandera nacional.»

Vetaquí un programa valent, digne y resolt enfront del mesquí, rastrer y débil que normaliza 'l de nostres infortunats gobernants.

Que 'l país jutgi, que trihi y que veigi quin es el programa que compendia 'ls desitjos del verdader poble espanyol.

Y pera que 's veigi qui es el que avuy dirigeix los destins de nostra desgraciada patria y 'l que manega las cireras del contribuyent, en la próxima senmana publicarem un número extraordinari en el que cantarém las glorias de don Mateu en una hermosísima auca *ratolinesca*, dividida en 42 cuadros originals de nostre company don J. Jutglar.—SAID.

FUETADAS

A Redacció de LO MESTRE TITAS desitja que 'ls nostres estimats lectors passin unas felissas Pascuas, y que no sigan aquestas las últimas que celebrin en aquesta vall de llágrimas.

Que Deu ens protejesca de la fiera lliberal y que 'l gall 'ls aprofiti.

L' Aguinaldo ha dit al govern:—Jo 'm sometería si 'm faciliteu recursos.

O més ben dit.—¿Quán m' en doneu de la meva sumició?

A l' Aguinaldo y al general Primo me 'ls presento com dugas peixateras que 's regateijen una cipia.

L' honor d' Espanya es ja materia cotisable. Y, ¡alante!

En Weyler ha fet una visita als Marqués de Cerralbo y Mella.

D' aixó en treuhen punta alguns maliciosos.

No, *chicos*, no; podeu per ara dormir tranquils; deixeuvos de cábalas y de camándulas.

Que encare restan bons caballers en aquesta hidalga terra.

Per lo que 's veu, vosaltres desconixeu lo que es la cortesia.

¡Sabatas!

Sembla que 'l senyor Falqués en la cuestió dels arquitectes y mestres d' obras, está disposat á jugarse l' última carta á favor dels últims.

La cosa 's comprén fácilmente; entre 'ls mestres, un arquitecte, per burro que sigui, es rey.

Y 'ls arquitectes potser l' hi ensenyarian cómo s' han de fer las *montanyas del Parch*.

Y d' altres cosas que ignora.

Se salvó la Patria.

El triumvirat *Pantorrillas*, Comas y Collasso, y en García Vyctori, que avuy es el que talla 'l bacallá, no s' entenen de feyna per arreglar las actas de diputat pera las próximas elecciones.

Los lliberals del carrer nou tenen la ventatge de que no 's cansan.

Perque en *Pantorrillas* els porta á coll.

¡Redimonil! cómo van las cosas á Espanya! Figúrinse vostés que s' ha arribat á falsificar la dimició d' un alcalde de aquesta provincia.

Considerin vostés la sorpresa del mentat alcalde, al trobarse que *en virtud de la seva dimició* un altre 's presentava á recullir la vara.

¡Mosca!—diría el bon senyor. ¡Si jo no he dimitit!

—¡Ala, ala! al carrer, noy, que aquí ja hi sobras.

¡Quína barra!

Per estranyesas, Barcelona.

¿Que plou? Donchs veureu als carros del ajuntamiento com els falta temps per regar.... sobre mullat.

¿Que 'l temps es sech y 'l vent us ompla de pols els ulls?

Donchs, no trobareu una *regadora* ni á tiros.

En cambi, ¿es alcalde aquell senyor de la son? Donchs, éll ja 's cuyda de espatllar la plassa real perque li portin en coche.

¿Es alcalde en Coll y Pujol? Donchs, lo que es devant del Dorado, podeu anarhi á las palpentas.

Y ja veureu com en Collasso 's fará empedrar devant de casa seva.

Mes, ben mirat, aixó es just.

Si cada vinticuatre horas nombressin alcalde y cada hú fes arreglar lo seu carrer, al cap del any tot Barcelona sería nova de trinca.

Mes, ho acaparen tres ó quatre y bona nit.

M' acaban de dir que ab motiu de certa *cerracina*, l' alcalde d' una població hont 's consum y *fabrica* molta llana, 's veurá empapelat dintre pochos días.

¡Ojol ilustre sabadellés. ¡Ojol que jo tinch bon nás.

NADAL

Galls, ví bó, neulas y turró.

Ja n' es vinguda la gran diada, lo jorn més digne, jolíu y sant; ja sols se senten per la encontrada, tendras canturias al Bell Infant.

¡Nadall! ¡Oh festa, bella y hermosa quant suspirada n' ets de debó! Si el bon católich carinyo et posa, no es pas que ho fassi may pel *turró*.

Per *turronadas*, *bons galls* y *nyeulas*, tan sols te volen los lliberals; tot lo deliri de aquestos *nyeulas*, es, contentarne bé sos caixals.

Y ab tal gentussa ¿quí s' hi acompanya si tan sols pensan ab lo *rebot* y al fondo abisme tiran l' Espanya mentres procuran fé 'l seu *agost*?

Ni sols pensarho de demanalshi ideals nobles, ni convicció; sense reparos, podéu parlarshi de son *bell ídol*, que 's diu, *turró*.

Per xó t' anyoran, bella diada lo jorn més digne, jolíu y sant; tan sols suspiran la *turronada*, sens voler veure un í més grant.

Tots ells, olvidan las cosas santas per atracarse bé ab bon afany; de *turronadas*.... se 'n *menjan* tantas,.... que 'ls *mals de ventre*, duran tot l' any.

Jo, senyor Mestre, soch de *brometas*: pro, si me indigno contra del *dols*, es, perque es día de *panderetas*; puig de las *mévas*, ja hi tret la *pol*.

Als *condeixibles*, jo els hi demano, *gresca* sens límits, *piramidal*; ja 'm poden creure; no 'ls entabano, que aixó, ens ho *dicta* nostre ideal.

A tots, desitjo Pascuas felissas, y recomano bé á mon lector, que ab castanyolas ben cantadissas, brotin gays coples del fons del cor.

Puig si es vinguda la gran diada, lo jorn més digne, jolíu y sant, que sols se sentin per la encontrada *dolsas* canturias al Bell Infant.

¿Oíu, com cantan, chors numerosos, tendras rondallas al Jesuset? ¿Veyéu com l' ayman, tan carinyosos, voltirejantne son *pessebret*?

¿Quí son aquestos, que aixís celebran la *dolsa* festa de goitx y pler? ¿Quí son, digáume, que tan se alegran sempre joyosos y ab cor sencer?

Son los que ostentan en lo seu lema y en son principi, lo nom de DEU; y de esperanza, n' es son dilema, que 'l vent escampa per tot arreu.

Com que sa Causa, n' es Causa santa, prest victoriosa tots la veurém y en altra anyada, sent ja triunfanta.... novas canturias entonarém....

Y en sent tornada la gran diada lo jorn més digne, jolíu y sant, tots los carlistas de la encontrada, desde 'l més mínim fins al més grant, tots, enlayrantne vers al empiri gays remembrances y plans del cor, veurém d' Espanya, fins al deliri vitorejarne á son Salvador....

PEPET DE LAS POMAS.

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

DE RE INSTRUCTIVA

«Sálvese quien pueda».

ETAQUÍ una expreçió famosa y que prompte ressonará per los àmbits de la Espanya y retrunyirà ab horrorós estrépit per los pobles estrangers. La nostra patria vullguda, temps ha que batega pera sortirse del temporal que l'amenassa; mes ¡ay! no ho lográ; que sas forsas, molt poques, van de recules cada día y en

lloch de aumentar y adquirir preponderancia mimvan de una manera considerable, fins que ja del tot extingidas, sucumbirà la nació que 'ns ha esset mare, y sos fills deixaràn de poguer per tals considerarse. Allavores serà 'l plorar; allavores lo dolor que ja fa temps 'l cor nos rosega, matará los sentiments que altres jorns nos alegraren y posará en son lloch la negra tristesa que assessina.

¡Ay de nosaltres que aquestas prediccions s'afectuin y que 'l destí de nostre patria 's realisi! Las grandesas que en las fullas de la Historia se registran fugiràn del famós llibre del temps y las generacions que han de previndre se ocuparán únicament de las miserias que a nostra terra ofegaren. ¡Quín dolor tan intens no sentirà nostra ànima al ficarse en semblants desastres!

Y aixó es lògich que sucuesca si l'horitzó de la patria no s'acclareix; per avuy no pot pas presentar-se de manera mes tenebrosa. ¿Y nosaltres fills d'Espanya, que l'hem aymada sempre, deixarém, poguent evitarho, que sucumbeixi y 's destrossi la patria ahont varem naixer y no provarem de oposar las forsas que 'ns assisteixen a las embastidas dels causans d'aqueixos? ¿No voldrém nosaltres que los veniders fills d'Espanya esclamin ab veu alta "benhaja aquells dels nostres passats que mos lliuraren de veurens avuy abatuts per la deshonna y la miseria y conseguiren posar a nostre patria altre volta en son esplendor y en sa grandesa?" Si, es cent mil vegadas preferible escoltar dels que previnguen paraulas de alabansa a que de sos llabis ne surtin vituperis y malediccions. Per aixó avuy tenim l'encàrrich de evitarho; los que en la actualitat nos considerém fills bons y per lo tant heréus de lo bó que encar te Espanya, hem de estar continuament a l'aguayt de lo que fassen los homes que la governan y esser promptes a contrarestrarlos y estalviar nous días de dolor a la terra que 'ns es mare. Avuy ja casi las entranyas de la pobre Espanya están gastadas de tan plorar y sos ulls, no trovan llàgrimas ab que ferho quan novas penas venen a engroixir las moltas que ha temps passa.

Donchs sí, a la manera que un capitá de barco fa 'l crit que en apurats cassos s'acostuma y sa veu ab gran estruendo arriba a oídos dels passatgers y marineria y tots a la una se precipitan febreros en busca de una post ab que salvarse, aixís mateix estém ja dintre de nostra patria. Los homes que la guían per lo camí de la existencia, se veuhen faltats de elements y medis ab que salvarla y salvarse, y esperan solsaument la senyal darrera pera cridar, no ab veu de agonía que tortura y mata 'l cor, sino ab so de indiferencia que assessina: "salvis qui puga"

Un jorn, la nostre pobre Espanya era considerada per tots los poders de la terra com la primera potencia de Europa, puig los fets de tots sos fills l'en feyan digne. Las heróiques hassanyas dels seus passats Monarcas, l'engrandiren devant los ulls del univers enter y las sevas proesas servían de model y admiració a tots los pobles. Avuy tot al revés; tant sols nos resta la gloria de contar a n'els vivents los fets dels nostres avis!

Avuy la pobre Espanya se trova endogallada y quatre homes vils y mercenaris l'arrossegan pe 'l llot de la vergonya y de la deshonna y s'en serveixen pera tapar las seves prevaricacions y asquerosas malifetas, que totes juntes al ensemps que 'ls converteixen en reos de lesa patria, condueixen a la ruina y denigració més horrorosas. Per aixó, degut a aqueixos fills que assessinan a sa mare patria, veurem nos prompte enfangats fins a la nou del coll y no tardarém gayre a trovarnos en la pitjor situació que veures puga si lo remey que's necessita no arriba prest per evitarho. Aquest ens ha esset promés y de segur ja 's prepara pera que quan sia l'hora estiga prompte a nostre alcans. Tan aviat com per nostres oídos ressoni la veu de a salvarse qui pugui, nosaltres los carlins nos aprestarem pera lograr lo salvament de la nau es-

panyola encar que sia precís pera alcansarho derramar la sang que 'ns dona vida a cambi de mirar a la patria ennoblida y exaltada y de acariciar per sempre mes la idea de que la Historia que de aquí en avant tingui, podrá be compararse ab la que d'altres temps conserva y que los monarcas que la regnin serán dignes émuls de aquells que ab valentía conseguiren posar lo penó de nostra terra en lo lloch preeminent d'entre 'ls altres païssos.

Ja ho sabeu, donchs, carlins de tota Espanya; estigueu promptes a secundar lo crit de salvació que a no tardar ens portará lo vent de las montanyas, transmitentnos la veu poderosa del august Proscript que regna en nostres cors y que encar que apartat de la seva aymada Espanya se fica continuament en sas desditxas y espera ab ansietat la ocasió mes oportuna pera acudir a salvarla. La bandera del noble Senyor será la post en que podrém agarrarnos lo día del horrorós naufragi, post benhaurada que aixafará totas las vilesas dels que han desgovernat aquesta terra, quan acobardits y espantats per la extenció dels seus fracassos llensarán al espay las paraulas tan esglayadoras de "sálvese quien pueda."

JON MOQUIR FAT-GAFAS.

LLISSONS SENMANALS DE GRAMÁTICA

TENCIÓ, estimats deixebles; es necessari que grabeu be en vostra imaginació y en vostre enteniment, aquestas lliçons de gramática, puig per any nou penso comensar las de geografia, y llavors veurém si realment l'Àfrica comensa ó no en los Pirineus.

La Preposició es una paraula invariable que serveix per expressar las diversas relacions que existeixen entre dos paraulas, es dir, las circumstancias de temps, de lloch, d'objecte, de causa, de medi y d'ordre.

Quan jo dich, per exemple. *Portém PROP de tres anys de guerra EN Cuba, PERA venir al fi a concedir lo que se 'ls podia haver donat al principi; y tot PER la ineptitud dels que manan,* enuncio quatre circumstancias, que no puch emitir sens quatre preposicions: 1.ª, una circumstancia de temps, (tres anys) expressada ab l'aussili de la preposició PROP; 2.ª, una circumstancia de lloch (Cuba) expressada per medi de la preposició EN; 3.ª, una circumstancia de objecte (pera venir al fi a concedir) expressada per la preposició PERA; y 4.ª, la causa del mal, expressada ab la ajuda de preposició PER.

—¿Haveu sentit, noys? Donchs, tú, Titella posa'm un exemple, y espavílat.

—Donchs, allá vá, senyor Mestre: *Després que un soldat ha lluytat AB valor en Cuba, se 'l premia ab una cama de fusta y un ull de vellut, y que demani caritat.*

—Vamos, Titella, t'esplicas com un Castelar. Dígam'en un altre.

—EN una ciutat molt gran hi ha una mes gran pescatera, que professa als braus carlins un carinyo..... de pantera.

—Titella, no continuis; 'm dono per enterat. Té, aquí tens un carmetlo de rosa. Llepa, noy, llepa.

—Deu l'hi pagui, senyor Titas.

—Silenci, noys, y continuém. S'anomena complement, ó régimen de preposició, la paraula que la segueix y que l'hi es necessaria pera completar la significació. Y si dihem: *Hi ha governants que 's portan de tal modo, que van directament cap al,* enuncio una idea incompleta pero si jo anyadeixo la expreçió *infern,* aquesta paraula completa la idea..... d'una manera exacta.

Aném ara a la conjunció. Aquesta es el vincle que uneix un membre d'una frase a un altre membre. Se divideixen en *copulativas, disyuntivas, adversativas, condicionals, causals, continuativas, comparativas y finals.*

—Senyor Mestre, aixó ja son massas *tivas.*
—Calla, Titella, y escolta. Son copulativas, las que juntan sensillament unas paraulas, com son: *y, ni, que.*

—Posa'm un exemple, Titella.

—Encare que en Pere y en Pau digan que no, D. Carlos será Rey; y ben aviat.

—Bravo. Las disyuntivas, son las que denotan divisió ó alternativa entre 'ls cassos com: *ó, ú, ja.*
—A veure, Titella, un exemple.

—*Ja* siga per la debilitat, *ja* siga per l'embrutiment de certs personatges, ab paraulas ó fets no deixan los yanks de insultarnos.

Las conjuncions adversativas, denotan oposició ó contrarietat entre las cosas, com son: *mes, pero, quan, encare, be, sino, ja, que,* etc. Dígam, Titella, alguna cosa sobre 'l particular.

—En Romero vol ser lo *Manaya* d'Espanya, pero son verdas. S'espera ab ansia la coronació d'Alfonso XIII, *mes.....* altra feyna hi ha. Sort que declarar la guerra als Estats Units es cosa peliaguda, *sino,* en Sagasta ja ho hauría fet. Si fos necessari per salvar l'honor d'Espanya, *encare* sería capás en Moret de fer de matxo de bast.

—Prou, Tilella, que ha passat l'hora y la escudella estaria cobada.

Abur, reys de la Quica. Que us aprofiti 'l gall y cuidado a enfitarvos de turróns.

EN LA NIT DE NADAL

—¿No sents, pastoreta, los àngels com cantan com si celebressin alegres festins?

Aqueixas veus dolsas que 'ls ayres animan ¿no semblan llensadas per los querubíns?

¿No sents, pastoreta, qu' es dolsa eixa música?

Sembla que ressona allá..... en Betlém.....

—Pastoret, corremhi. Jesús, lo Messias acaba de naixer; pastoret, correm.

—¡Ah! no vull anarhi, pastoreta hermosa, sens que l'hi presenti un jay del remat.

—També jo oferirli vull una ovelleta.

—¡Alegrems, pastora, que Jesús es nat!

R. NIUBÓ Y AYMERICH.

CONVERSACIONS DE POBLE

Pel carrer.

RACIAS a Deu, que la guerra de Filipinas está acabada.

—Dona 'n gracias a Deu; porque aixó es una obra meritoria, mes, per lo acabament de la guerra, es dir, si vols ferho després de concedit lo benefici, espera uns quans días mes, per-

que 'l cel está molt núvol encare....

—Pero, home, si a la senyora mare de don Alfonso, li han comunicat la nova y portada de sos bons desitjos, fins volía fer lluminarias y traurer drapets al balcó; quan los ministeris y demás públichs edificis a tots los han posat de festa, be hem de contar que será certa....

—Lo que tinch de dirte es que esperis uns quans días, puig has de tenir present que 'l senyor Primo es molt amich del ídem y podría ser que 'n resultés un de senser y verdader.

—Mira que sería el colmo....

—Parlas com si tinguessim un govern acostumat a no dir may cap mentida. Pensa ab aquell adagi antich, *ets mes embustero que la Gaceta.* Lo que toca per mí, puch assegurar-te que 'ls governs de avuy al día may m'han merescut la mes petita confiança.

—Bueno, donchs esperém.

—Sí y ab rezel sempre.

En lo Centre.

—No sé si aniré equivocat pero aixó de que cert personatge católich de Madrit haigi tingut tanta pressa per felicitar al govern per la noticia, ab rezel donada per lo senyor Primo, de la pau de Filipinas pera lo día 27, no 'm sembla pas prou bé, porque 'm fá lo mateix efecte que si fos lo president de un comité fusionista.

—Per mes que tot fill de mare es dueny de sas accions, quan no perjudican a un tercer, tampoch m'ha semblat prou bé a mí, porque la respectabili-

DE DON CARLOS DE BORBÓN 3.50 pessetas

Pe 'ls de fora, més 0'50 pta. per certífoat y franquetsx.

tat de la seva persona y més que tot, son elevat caràcter, no es convenient que sigui exposat á fer una plancha per mes que en aquest mon, diu que dels planchats ne son los bens de la terra.

—Aixó res més ho demostra tant, com los fets reals que 's veuen; puig comensa á mirar y contemplarás, que los que portan la roba interior neta com una patena, 's quedan sempre á casa y altres que per sobre la portan planchada, se volen enfilá, de grahó en grahó, fins al terrat....

—Ademés hi há un altre causa que afavoreix al dit personatge y es, las ordres que 's diu varen rebre fá pochos días de Roma....

—Doncas, no diguis més; éll ha volgut ser lo primer de cumplirlas.... ja está entés.

De visita.

—¡Hola Orelletes! sí que vens rebé. Tú que saps moltes coses de las que 's diuen pel mon, ó sigui de estisoradas de carrer, ens enterarás de la imprecio que ha fet lo concert donat en San Francesch el Gran, de Madrit.

—Oh! n' he sentidas de tota mena y moltes.

—Ja farás el favor de contarne unas quantas joy!

—Allá van las que 'm recordan:

1.ª Aviat acabaré per no creure ab res dels homens, puig si per naf ó per nefas, no 's pot donar un concert profá en un teatro, allá va qui facilita la Catedral.

2.ª ¡Que 'n fan de fástich las cosas del mon! ¡Y encara dirán que 's pert la fe!

3.ª ¡Debia ser un concert de primera! fins hi aná la familia felís y una caterva de famélichs, fusionistas excludivament. ¡Aixís m' agrada! qui la pagui que la gosi.

4.ª Diu que molts esclamavan, ¡llástima que reunint aquest local tan bonas condicions, no s' haigin representat las principals escenas de Sansón y Dalila. En Moret y donya Emilia, haurían fet molt bons papers....

5.ª No hi ha més, avuy per viurer, s' ha de ser de la época; ¿los temps y certas personalitats demanan transijir? donchs, transijim; perque que diguin lo que vulguin, en transijir estriban las grans dots cívicas y desvirtuadas.

6.ª Lo que es jo, no hi hauría pas anat; primer perque per mí es una profanació del sant Temple y segón, perque tinch temor de Deu y hauría pensat que Deu m' havia de castigar.

7.ª Diu que hi hagué una respectable personalitat, que encantada de las boníssimas condicions acústicas que te lo local ahont se celebrá lo concert Saint Saens, li ocorregué la felís idea de convertir dit sagrat lloch, en sala de concerts.—Es molt difícil lograrho en pau—digué un interlocutor.—De més difícils en pau y contents se n' han logrades y s' en logran si Deu no envía prompte una tempestat que tot ho esmicoli.

—Ja 'n sé més, pero no 'm recordan.

—Y á tú Orelletes ¿qué te 'n sembla? puig 'm consta que tú ets d' aquells que procuras sempre no faltá á la Lley de Deu.

—Jo miro, escolto y m' entristeixo, prego per los morts y per los vius y sobre tot que Deu tingui compació de nosaltres, perque 'l mon me sembla que torna als temps del paganisme y en los altars de Jesucrist hi veurém prompte ¡Ave María Purísima! horripilants figuras, pero figuras d' or, vestidas de bitllets de Banch....

L' ORELLETES.

¿EH, QUE SI?

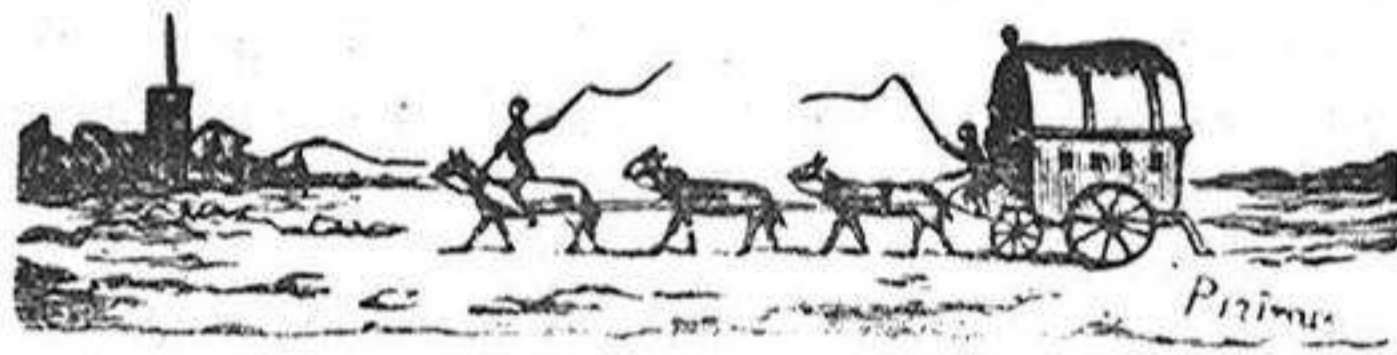
No 'm negareu condeixebles, qu' es bonich veurer penjar de 'ls cirerers, las cireras; de las alzinars, aglans.... en fi, fruyts de totes classes, ja siguen dolços ó amarchs, verts ó negres ó vermells, siguen cendrosos ó blanchs, de quans arbres hermosseijan los nostres jardins y camps. També crech que 'ns avindrem si de hermosos batejar vull, tots aquells llums que penjan, sobre tot en grans ciutats, en totes las cantonadas, en plassas, al cap d' un pal, y en algunas portaladas de botigas ó palaus; quals llums son fets d' una cosa que 's diu electricitat y segons com, s' anomenan

incandecents ó arch voltaich

¡Es molt bonich tot aixó!...
¿Oy que sí, companys aymats?
Mes, ¿oy que també ho seria,
y moltíssim més encara
vostre goig aumentaría,
si al passar per dintre 'ls camps
y per pobles y per vilas
y carrers de grans ciutats,
trobessim que fruyts y llums
s' han metamorfoscejat
y hont hi havia 'ls uns y 'ls altres
veigessim que están penjant
en lloch de 'ls primers.... masóns
y en lloch de llums.... lliberals?

EN POLVIS.

Desembre 1897.

CARTAS DE FORA

Castellar, 19 de Desembre de 1897.

Senyor MESTRE TITAS: Gracias á la amabilitat y benevolencia de 'ls patróns de la casa ahont estich acullida, y als cuidados que m' han prodigat las celebritats mélicas de aquest poble, confío que á no tardar podré abandonar lo llit y continuar teixint la tela que tinch comensada.

Durant lo curs de la meua enfermetat he rebut inequívocas provas del carinyo que 'm te la gent de aquest poble; puig ha quedat demostrat ab l' interés que han pres per mí, desde 'l macu, home sensill, hasta las personas de grans coneixements y desahogada posició y particularment las que forman part del element oficial y militar.

Lo mosquit segueix portanse 'm de la manera més digne; havent caigut tan ab gracia de la senyora y de aquelles ninas que cantan ab tanta armonía, que sempre voldrían tenirlo al costat.

No obstant, un día, ab verdader sentiment meu, va tenir una petita cuestió ab l' amo, per suposarli aquest que tant ell com jo ens burlavem dels de casa seva y la cosa podia haver tingut consecuencias si la bona senyora, sempre amant de la pau, no hi hagués pres part dientli:

¡Home! ¡home! no sé com ets; ¿qué 't pensas que tothom es com tú, que hasta et burlas de las monjetas que merjas? Comensa per esmenarte de las brometas que acostumas á fer moltes vegadas, sigas menos burleta y no donarás motiu de que ningú 's cuidi de nosaltres, y la nostre filla no passarà disgustos ni plorar per culpa teva.

Devant de aquestas rahons paregué que l' home va regoneixer que la seva amable senyora estava acertada y desde aleshoras lo mosquit y l' aranya som tractats encara ab més consideració y carinyo que avants, haventnos fet prometer que 'l primer día que puga aixecarme del llit, dinarém tots junts á la taula de tan exemplar matrimoni y fillets, celebrant una grant festassa.

De tot lo tindrà al corrent, la seva

ARANYA.

Manresa, 18 de Desembre de 1897.

Estimat senyor MESTRE: Tothom sab que hi han homes que, per haber esguerrat la carrera, no fan res de bó en tota la seva vida.

Y aixó es lo que 'ls passa á certa gent d' aquí á Manresa. Me refereixo als que redactan los dos Diarios locals, y particularment lo de Avisos, orga vergonyant dels possibilistas.

Los quals han volgut sentar plassa d' escriptors, y tots sos fets estant posant de relleu que l' ofici que deurían exercir fora 'l de marmanyeras.

De lo qual resulta qu' ara son una calamitat y si ocupessin lo lloch que 'ls pertoca serían lo non plus ultra.

Perque, en quant á baladrejar y vendre las peras á cuarto, no hi ha qui 'ls passi la má per la cara.

Desde que 's presentaren al públich no s' han preocupat d' altre cosa que de cantarse la canya los uns als altres y treure 's los drapets al sol l' un dia sí y l' altre també.

Y han arribat sas disputas á un nivell tan baix y personal que, sino s' han dit lo nom del porch, s' han fet gracia de cosas pitjors y han mitxansat entre ells frases més cruas.

De modo que molt temps endarrera, lo nostre senyor Bisbe 'ls enviá una carta (qu' aquets mateixos periódichs publicaren) pera que no moguessin tan guirigay y s' acabés tanta xerradera.

Pro, com que sempre la cabra tira al monte, han continuat maltractantse y malmamentse tan llastimosament, que ni bons pels gats se deixan.

Y tant y tant dura aquest espectacle que ja fastigueja una mica massa.

Ab aixó, senyor MESTRE, ja ho sab. Si sapigués may per aquí á Barcelona alguna plassa vacant de marmanyera ó peixatera, y millor encara d' algún altre ofici que fos propi ben be de xafarderas, pensi ab Manresa.

O, més ben dit, ab los redactors del Diario de Avisos.

UN DEIXEBLE.

Alentorn, 15 de Desembre de 1897.

Respectable senyor MESTRE: Ab pocas paraulas vaig á contarli la burrical costum d' uns quans joves, curts de gambals, d' aquest poble, que 's creuen ser molt esquilats perque llegeixen La Campana y La Esquella, y en cambi desco-neixen lo que son bons modos, decencia, y educació.

Aquests tontos, á pesar de que cada dissapte 's fan ton-drer, á la barbería, la llana del clatell, no es pas possible acabar ab sa burricaria.

Al diumenge al matí, sens dignarse anar á Missa, perque diuen que aixó fa tonto, se reuneixen á la plassa, fets uns micos; ab pan y toros, la gorra de rata, ab botinas de morro punxagut y un caliquenyo als morros, se disposan á marxar cap al mercat d' Artesa, movent molta xaranga, proferint blasfemias, fen ximplerías y parlant indecentment.

A la tornada, mouhen gran xibarrí, escandalisant á la població, y així passen lo diumenge com unas bestioletes, sens que 'ls seus pares, que deurían cuidar dels fills que Deu va donarlos, evitin que 'ls seus fills fassin el bestia de semblant manera.

¡Quánta deixadez criminal dels pares!

LATA-PALO.

La Granada, 18 de Desembre de 1897.

Molt aymat senyor MESTRE TITAS: Encare que no tinch l' honor de coneixel personalment, m' atreveixo á dirigirli aquestas ratllas pera enterarlo de algunas cosetas que passen per aquí, y al mateix pera que vosté, qu' es aymant de la moralitat y bonas costums, tingui la bondat de fernes una visita y esgrimir lo seu caragolat látigo sobre l' esquena de certs personatges que passen la major part del temps en unas casas y altres, contant cuentos y rondallas, olvidant així la seva obligació.

Es lo cas, senyor MESTRE, que en aquest poble y sos entorns, no 's parla mes que d' una plaga que ha invadit aquesta comarca, es dir d' una pandilla de bandolers que 'ns te espantats de debó. Aquesta pandilla ha realisat algunas hassanyas en lo vehí poble de San Pere de Riudevitlles, assaltant algunas casas y donant provas de que son mestres en l' art de fer correr l' unglá. Fins avuy no s' ha pogut donar ab ningú dels que la componen, no obstant de que en aquest poble, ja sí per la seva elevada situació, desde hont se domina tot lo Panadés, ja per lo bon furt de la Bassa-pedreira, ha sigut agraciad ab una esquadra composta de nou ó deu barcos al mando d' un capitá que, segóns tinch entés y parlant un llenguatge íí, s' anomena Pedra, persona de moltes simpátias dintre la comarca, aixó sí, pero d' alta moralitat.... á la moderna.

A la tal esquadra li sucsehirá, sens dupte, lo mateix que á la nacional que sempre te barcos en disposició de fer ayguas, no movense de la Bassa-pedreira, y per lo tan, no podentse dedicar á la captura de aquestos filibusters que corren per aquí, s' entretenen fent exercicis de guitarra, pandero y castanyolas.

Continuaré donantli compte de tots los sucessos que tinguin lloch en aquest poble, en tant queda á sas ordres lo seu servidor y deixeble.

UN LLACSÓ DEL CAMPANAR.

Pistrac

XARADA

Vos prometo que ala forman
ma primera y ma tersera;
ma segona sols es de
y mon tot no es Adela.

CLAUDI-NAL.

TARGETA

LOLA TESOLLADO

SEBA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de tres poblacions catalanas.

UN DEIXEBLE TARRASENCH.

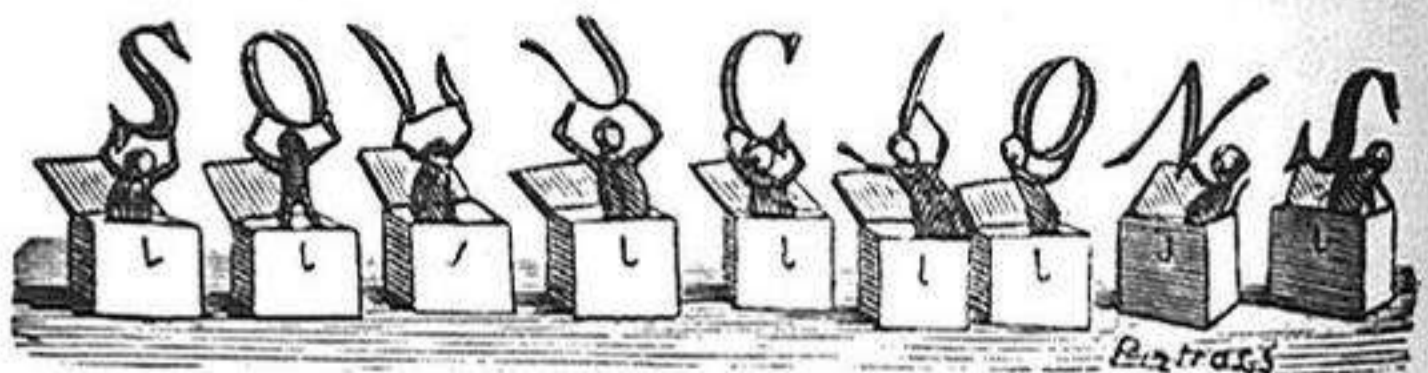
GEROGLIFICH

:: + COR

R I

— AVAN SA SA

J. M. J.

Xarada: Garibaldina.

Geroglifich: Com mes liberal, mes carcamal.

Geroglifich comprimit: Jefe.

Establiment Tipogràfic, carrer de Casanova, 13.